

Proloog

De Ganj-i-Sawai

"Er zijn ergere dingen dan de dood, weet je."

~ Sarah J. Maas, *Crescent City Serie* ~

Muhammad Kam Bakhs

Buiten stierf iemand. Het hout, dat met zijn melodieuze tonen de dans had begeleid, stopte met kraken. Een zacht gegorgel verraadde dat het gevecht één van de dansers fataal geworden was. Muhammad zag het voor zich. Hoe één van beide partijen zijn zwaard tot halfweg de kling doorheen het strottenhoofd van zijn tegenstander had geramd, en hoe de ander vol ongeloof op zijn knieën viel, verrast dat hij en niet zijn tegenstander dit lot moest ondergaan.

Het gegorgel stierf weg, en opnieuw kraakte hout toen het lichaam van de stervende tegen het dek knalde. Muhammad sloeg een spijtige zucht. *Dat was dan dat.* Hij zette zich in de zware teakhouten stoel en wachtte af. *Wie heeft gezegevierd? Wie is gesneuveld?* Muhammad probeerde een ongeïnteresseerde pose aan te nemen, want een prins hoorde zijn nieuwsgierigheid niet tentoon te spreiden.

De deur ging krakend open. Tergend traag, zonder dat er werd aangeklopt. Daardoor had Muhammad al een antwoord op zijn prangende vraag. *Rehaan heeft gefaald. Allah zal hem daarvoor straffen.* Muhammad onderdrukte een zucht en deed alsof hij opging in de atlas die voor hem lag.

De overwinnaar kwam met een lichte tred binnen en leek even de ruimte te scannen voordat hij de deur achter zich sloot. ‘Je bent hier alleen. Een... opmerkelijke strategie.’

Muhammad kreunde inwendig. *Engels... Altijd maar weer spreken ze Engels...* Hij sloeg een pagina om en sprak op verveelde toon: ‘Enkel zij die waardig genoeg zijn, worden gezegend met de eer om zich in mijn persoonlijke vertrekken te verschuilen.’ *En zo ’n mensen vind je niet op zee. Zelfs niet op een schip zoals het mijne.*

Er volgde een geluid van metaal dat schraapte tegen metaal. De overwinnaar had zijn zwaard terug in zijn schede gegleden. Dat was een fout die hem noodlottig zou worden.

‘Ik zou juist denken dat zij die waardig genoeg zijn zich hier zouden bevinden om je te beschermen.’

Hmm. Natuurlijk zou jij dat denken. Typisch iets voor een barbaar zoals jij. ‘De enige man op dit schip die zelfs maar een beetje in de buurt kon komen van een eer zoals jij die beschrijft, heb je zonet geveld. Voel je vereerd. Rehaan was een legendarisch krijger. De Arend van Bidar. De Angst van Cuttack. Het Lemmet van Thatta. De Slachter van de usurpator. De Speer van Aurangzeb...’

‘Dat was Rehaan?’

Verontwaardigd keek Muhammad op. *Hoe durft hij zo ’n respectloze toon aan te slaan wanneer ik het heb over de meest legendarische krijger in mijn...*

Muhammad schrok, en de gedachte vervloog. De machtige krijger die voor hem stond, was een ziekelijk bleek ogend jongetje. *Bij Allah! Wat krijgen we nu? Dit is een tiener! Is dit soms een complot? Zo ’n knul kon onmogelijk aan de basis liggen van de rampspoed die zich aan boord afspeelde.*

‘Hoe durf je zijn naam te vervuilen met je neerbuigende toon? Hebben jullie barbaren geen respect?’

De jongen leek niet onder de indruk. ‘Je zou toch denken dat een man van zijn reputatie wat meer aandacht zou besteden aan z’n voetenwerk.’

Muhammad stond perplex. *Jij ellendig stuk onheil! Welke duistere kunsten heb je bovengehaald om de kampioen van mijn vader te verslaan?*

Muhammad probeerde zijn kalmte terug te winnen. Hij moest onverschillig overkomen op dit irritant stuk ongedierte. De jongen liep ondertussen zijn kamer rond en bestudeerde de honderden artefacten die hierbinnen stonden opgesteld. Daarbij had de indringer totaal geen aandacht voor Muhammad. De idioot.

De prins besloot dat hij de aandacht van het gesprek moest verplaatsen naar belangrijkere zaken. ‘Je hebt vandaag een grote vergissing begaan. Deze onbezonnen aanval gaat jullie allemaal de kop kosten. Mijn vaders vloot zal jullie verwoesten.’

‘Misschien.’ Opnieuw leek deze barbaarse tiener niet onder de indruk. ‘Maar ik betwijfel het.’

Dat betwijfel je? Ha! Je hebt geen idee waar je aan begonnen bent! ‘Nadat we met jou klaar zijn, zullen we onze aandacht richten op die befaamde nederzetting van je. Voordat het jaar om is, zullen we jullie soort hebben weggevaagd!’

Tot Muhammads ergernis grinnikte de jongen. ‘Dat lijkt me onwaarschijnlijk. Zo’n onderneming is te duur voor jullie.’

Te duur? Te duur? Wij zijn het machtigste rijk op het oostelijk halfrond! Muhammad verlaagde zichzelf door zijn afschuw te uiten met een grom. ‘Jullie piraten zijn walgelijk! Een smet op onze zeeën! En waarvoor? Zodat jullie met onze kruimels aan de haal kunnen gaan!’

Opnieuw was de tiener niet onder de indruk. Hij keek Muhammad zelfs niet aan! ‘Ik zou je vracht niet meteen bestempelen als “kruimels”. Maar daarom ben ik hier eigenlijk niet.’

O nee? Opnieuw uitte Muhammad zijn walging. ‘Dus het is waar! Je bent hier om de prinses te schaken! Bah! Ik voel mezelf mensonwaardig, alleen al doordat ik in dezelfde ruimte ben met één van jullie!’

Ditmaal durfde het brutale schepsel zelfs hardop te lachen! ‘De prinses... Hoe vreselijk cliché.’

De piraat wees naar iets wat tegen de muur hing. Iets wat half verborgen zat achter een duur tapijt. ‘De Kaart van de Sterren. Dát is waarom ik hier ben!’

Tot Muhammads ongeloof trok de jongen de kaart van de muur. De prins moest verschrikkelijk veel moeite doen om niet recht te komen uit zijn stoel. *Nog niet. Laat hem naderen. Laat hem naar me toe komen.*

Dat deed de brutale rat. Met de ingelijste kaart in zijn handen kwam hij tot bij het bureau. Muhammad deed zijn uiterste best om de woede uit zijn stem te houden. ‘Is dát wat je wil? Een waardeloos stuk papier? Heb je daarom zo veel van je mannen de dood ingejaagd?’

De vlegel had de arrogantie om zich ongevraagd in de stoel tegenover Muhammad te laten zakken. ‘Aye. Want dit “waardeloos stuk papier”, my friend, is een relikwie uit een lang vergeten tijdperk. Men zegt dat deze kaart leidt naar een schat van ongekende rijkdom, maar tussen ons gezegd en gezwezen: dat is bullshit. Nee. Deze kaart leidt naar grootsere zaken. Deze kaart leidt naar de Heilige Zwaarden, en dat maakt de Kaart van de Sterren meer waard dan al het overige wat er op deze schuit te vinden is. Al nemen we je cargo ook mee, natuurlijk. M’n mannen villen me als ik deze buit zou achterlaten, en...’

De piraat viel stil. Zijn blik had zich verplaatst van de kaart naar Muhammads bureau, en voor het eerst keek de jongen verbaasd. Vliegensvlug greep hij naar

een beeldje dat naast hem op het bureau stond, en met zijn vuile vingers prutste hij er een steen af.

‘Hoe kom je hieraan?’ De piraat klonk plots onzeker. Alsof die onnozele steen een groot gevaar voorstelde.

Opnieuw slaagde Muhammad er niet in om zijn minachting te verbergen en sloeg hij een kreet van walging. *Hoe kom ik daaraan? Hoe moet ik dat nu weten? Dat is een steen!* Akkoord, er was iets hypnotiserend aan het egale, kastanjebruine steentje dat zó perfect rond was dat Muhammad dacht dat het een soort parel moest zijn, en bovendien woog de steen zwaarder dan dat je op het oog zou verwachten. *Maar wat dan nog?*

‘Terwijl je mannen buiten door mijn soldaten worden afgeslacht, durf jij hier bij mij aan tafel te komen zitten en te vragen naar de herkomst van een stéén?’

Voor het eerst leek nu ook de jongen kwaad te worden. ‘Dit is niet zomaar een steen, dipshit! Dit is een zielsteen! Al voor de helft gevuld! Hoe kom je hieraan?’

Een zielsteen! Wat moet dat nu voorstellen?

Muhammad verloor zijn geduld. ‘Een kaart en een steen! Ben jij soms niet goed of zo?’

Ook de jongen leek zijn geduld te verliezen. Met de steen in zijn vuist geklemd stond hij op. ‘Idioten,’ gromde hij. ‘Wat zijn jullie allemaal toch een stel idioten!’

Nu! Muhammad zag zijn opening. Met een snelheid die je niet zou verwachten van iemand met zijn corpulent postuur greep hij de dolk van onder zijn bureau en sloeg hij toe. Het lemmet flitste richting de keel van het stuk ongedierte... en werd afgeblokt.

Een scherpe pijn verdrong al Muhammads gedachten. Zijn dolk glipte uit zijn hand en viel met een kletterend geluid op de grond. Verdoofd staarde de prins naar de tweede, onbekende dolk die zijn arm had vastgepind aan het bureau.

‘Dacht je echt,’ gromde het monster, ‘dat ik die niet zag aankomen?’

Muhammad wist niets uit te brengen. Staarde als verdoofd naar de dolk die door zijn onderarm stak. *Hoe is dit mogelijk?* Muhammad had de jongen niet eens zien bewegen!

De piraat gromde. ‘Je bent pathetisch. Wees blij dat ik je...’

Jij demonisch schepsel! Muhammad doorbrak zijn shock en trok de dolk uit zijn arm. Vervolgens sprong hij met zo veel kracht naar voren dat het bureau

omklapte. Muhammad vloog over het meubelstuk heen met de bedoeling om bovenop het joch vallen en zijn dolk door diens oog te rammen. Het eerste lukte. Het tweede niet. Een katachtige beweging van zijn tegenstander zorgde ervoor dat Muhammads hand en dolk van richting veranderden.

Muhammad en de jonge piraat smakten op de grond. Het middenrif van de knul kraakte. Net zoals het strottenhoofd van Muhammad. Voor de tweede keer in minder dan tien seconden schoot er een stekende pijn doorheen Muhammads lichaam.

Nee! Vol ongeloof klauwde de Mogolprins naar de dolk in zijn keel. Hij wilde schreeuwen, maar het resultaat was slechts een zwak gegorgel.

‘Dat was een verschrikkelijke vergissing,’ kreunde de jongen. Hij opende zijn hand. De steen die daaruit rolde, gloeide nu felrood.

Allah! Subhānahu... wa ta'alā! Wat is dit... voor duistere... magie?

Muhammad stierf. Of dat dacht hij toch. Het zou niet lang duren voordat hij zou beseffen dat hij zich daarin schromelijk had vergist.

Ondertussen trok de jongen zich kreunend van onder het levenloze lichaam. Met enige moeite boog hij voorover om de scharlakenrode steen op te rapen. Daarna nam hij de kaart uit de lijst en borg hij die samen met de steen op in zijn binnenzak.

De jonge piraat staaarde nog eventjes naar het omhulsel dat zonet nog Muhammad was geweest en schudde lichtjes zijn hoofd. ‘Het spijt me, Prins. Niemand verdient een lot dat erger is dan de dood.’

Vervolgens liep de jonge piraat de kamer uit